

Publicerad 2012-05-21 07:57 av Max Poisé

## Stål

Oberörd tår som glänser mot avgrund,  
tas av,  
skalas och formas av primalt inre skrik.

Väggarna upphör med dans och  
färgen skalas av tills nyansen inte längre bryter.  
Jordskorpan som finner födelsen av mjuk materia  
och dess inre är oförstört och vackert.

Ljuden av metaller som slår rytmiskt och finner puls,  
liv av fundament som inte längre andas rent.

Bildas från skönhet och känslor,  
tills det sakta dör ut av likgiltighet och motgångar.

Det blir hårt,  
kallt och blänker vid ljus.

Det blir stål.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Max Poisé med Poeter.se id #29451 innehar upphovsrätten